

“मीठे बच्चे- बाबा हुनुहुन्छ अविनाशी वैद्य, जसले एकै महामन्त्रद्वारा तिम्रा सबै दुःख दूर गरिदिनुहुन्छ ।”

प्रश्न:- मायाले तिम्रो बीचमा किन विघ्न ल्याउँछ ? कुनै कारण बताऊ ?

उत्तर:- १. किनकि तिमी मायाको सबैभन्दा ठूलो ग्राहक हो । उसको ग्राहक खत्तम हुन्छ, त्यसैले विघ्न ल्याउँछ । २. जब अविनाशी वैद्यले तिमीलाई दबाई दिनुहुन्छ तब मायाको बिमारी चलायमान हुन्छ, यसैले विघ्नदेखि डराउनु हुँदैन । मनमनाभवको मन्त्रद्वारा माया भाग्नेछ ।

ओम् शान्ति । बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ, मानिसहरू मनको शान्ति, मनको शान्ति भनेर हैरान हुन्छन् । नित्य भन्छन् पनि- ओम् शान्ति । तर यसको अर्थ नबुझेका कारण शान्ति मागि नै रहन्छन् । भन्छन् पनि- म आत्मा हुँ अर्थात् आइ एम साइलेन्स । मेरो स्वधर्म हो शान्ति । फेरि यदि स्वधर्म शान्ति हो भने माग्ने किन ? अर्थ नबुझेका कारण फेरि पनि मागिरहन्छन् । तिमी सम्झन्छौ- यो रावण राज्य हो । तर यो पनि बुझ्दैनन्- रावण सारा दुनियाँको, खासगरी भारतको दुश्मन हो । यसैले रावणलाई जलाइरहन्छन् । यस्तो कुनै मनुष्य छ जसलाई वर्ष-वर्ष जलाइरहन्छन् ? यसलाई त जन्म-जन्मान्तर, कल्प-कल्पान्तर जलाउँदै आएका छन् किनकि यो तिम्रो धेरै ठूलो दुश्मन हो । ५ विकारमा सबै फँस्छन् । जन्म नै भ्रष्टाचारद्वारा हुन्छ भने रावणको राज्य भयो । अहिले अथाह दुःख छ । यसको निमित्त को ? रावण । दुःख के कारणले हुन्छ ? यो कसैलाई थाहा छैन । यो त राज्य नै रावणको हो । सबैभन्दा ठूलो दुश्मन यो हो । हर वर्ष उसको पुतला बनाएर जलाइरहन्छन् । दिन-प्रतिदिन अभै ठूलो बनाउँदै जान्छन् । दुःख पनि बढ्छ । यति ठूला-ठूला साधु, सन्त, महात्मा, राजा आदि छन् तर एक जनालाई पनि थाहा छैन- रावण हाम्रो दुश्मन हो, जसलाई हामी वर्ष-वर्ष जलाउँछौं । अभै खुशी मनाउँछन्, सम्झन्छन्- रावण म-यो र हामी लंकाको मालिक बन्यौं । तर मालिक बन्दैनन् । कति पैसा खर्च गर्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीलाई यति अनगिन्ती पैसा दिएँ, सबै कहाँ गुमायौ ? दशहरामा लाखौं रूपयाँ खर्च गर्छन् । रावणलाई मारेर फेरि लंकालाई लुट्छन् । केही पनि बुझ्दैनन्, रावणलाई किन जलाउँछन् । अहिले यी विकारको जेलमा परेका छन् । आधाकल्प रावणलाई जलाउँछन् किनकि दुःखी छन् । सम्झन्छन् पनि, रावणको राज्यमा हामी धेरै दुःखी छौं । सत्ययुगमा यी ५ विकार हुँदैनन्, यो जान्दैनन् । यो रावणलाई जलाउनु आदि हुँदैन । सोध- यो कहिलेदेखि मनाउँदै आउनुभएको हो ! भन्नेछन्- यो त अनादि चल्दै आएको हो । रक्षाबन्धन कहिलेदेखि शुरू भयो ? भन्नेछन्- अनादि चल्दै आएको हो । त्यसैले यी सबै बुझ्नुपर्ने कुरा छन् नि । मनुष्यको बुद्धि के बनेको छ । न जनावर हुन्, न मनुष्य हुन् । कुनै कामका छैनन् । स्वर्गलाई बिलकुल जान्दैनन् । सम्झन्छन्- यो दुनियाँ भगवान्‌ले नै बनाउनुभएको हो । दुःखमा याद त फेरि पनि भगवान्‌को गर्छन्- हे भगवान् ! यस दुःखबाट छुटाउनुहोस् । तर कलियुगमा त सुखी हुन सक्दैनन् । दुःख त अवश्य भोग्नु नै छ । सिँढी उत्रिनु नै छ । नयाँ दुनियाँदेखि पुरानो दुनियाँको अन्त्यसम्मको सबै रहस्य बाबाले सम्झाउनुहुन्छ । बच्चाहरूको पासमा आउनुहुन्छ भने भन्नुहुन्छ- सबै दुःखको दबाई एउटा छ । अविनाशी वैद्य हुनुहुन्छ नि । २१ जन्मका लागि सबैलाई दुःखबाट मुक्त गरिदिनुहुन्छ । ती वैद्यहरू त आफैं पनि बिरामी हुन्छन् । उहाँ त अविनाशी वैद्य हुनुहुन्छ । यो पनि जान्दछौ- दुःख पनि अथाह छ, सुख पनि अथाह छ । बाबाले अथाह सुख दिनुहुन्छ । वहाँ दुःखको नाम निशाना हुँदैन । सुखी बन्ने दबाई हो- केवल मलाई याद गर्नु भन्ने पावन सतोप्रधान बन्नेछौ, सबै दुःख दूर हुनेछ । फेरि सुख नै सुख हुनेछ । गायन पनि गरिन्छ- बाबा दुःख-हर्ता, सुख-कर्ता हुनुहुन्छ । आधाकल्पका लागि तिम्रो सबै दुःख दूर हुनेछ । तिमी केवल आफूलाई आत्मा सम्झिएर बाबालाई याद गर ।

आत्मा र जीव दुईको खेल हो । निराकार आत्मा अविनाशी छ र साकार शरीर विनाशी छ, यिनैको खेल हो । अब बाबा भन्नुहुन्छ- देहसहित देहका सबै सम्बन्धहरूलाई भुल । गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा-रहँदै आफूलाई यस्तो सम्झ- हामीले अब फर्केर जानु छ । पतित त जान सक्दैनन् । त्यसैले म एकलाई याद गर्नु भन्ने सतोप्रधान बन्नेछौ । बाबाको पासमा दबाई छ नि । यो पनि बताउँछु, मायाले विघ्न अवश्य ल्याउनेछ । तिमी रावणका ग्राहक हो नि । उसको ग्राहक जाने भएपछि त अवश्य हैरान गर्छ । त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ- यो त पढाइ

हो । कुनै दबाई होइन । दबाई हो यादको यात्रा । एउटै दबाईले तिम्रो सबै दुःख दूर हुनेछ, यदि मलाई निरन्तर याद गर्ने पुरुषार्थ गर्नु भने । भक्तिमार्गमा यस्ता धेरै छन् जसको मुख चलि नै रहन्छ । कुनै न कुनै मन्त्र रामनाम जपि नै रहन्छन्, उनीहरूलाई गुरुको मन्त्र मिलेको हुन्छ । यति पटक तिमिले नित्य जपनुपर्छ । उनीहरूलाई भन्छन्— रामको नामको माला जपु । यसैलाई रामनामको दान भन्छन् । यस्ता धेरै संस्थाहरू बनेका छन् । राम-राम जपिरहे भने भगडा आदि कसैले गर्दैनन्, व्यस्त रहनेछन् । कसैले केही भन्यो भने पनि प्रतिक्रिया (रेसपन्स) दिदैनन् । धेरै कमले यस्तो गर्छन् । यहाँ फेरि बाबा सम्भाउनुहुन्छ— राम-राम कुनै मुखबाट भन्ने होइन । यो त अजपाजाप हो । केवल बाबालाई याद गरिराख । बाबा भन्नुहुन्छ— म कुनै राम होइन । राम त त्रेताका थिए, जसको राजाई थियो, उनलाई त जपु छैन । अब बाबा सम्भाउनुहुन्छ— भक्तिमार्गमा यो सबै स्मरण गर्दै, पूजा गर्दै तिमि सिँढी उत्रिदै आएका हौ किनकि ती सबै हुन् भूटो (अनराइटियस) । सत्य (राइटियस) त एकै बाबा हुनुहुन्छ । उहाँले तिमि बच्चाहरूलाई बसेर सम्भाउनुहुन्छ । यो कस्तो भूल-भुलैयाको खेल हो । जो बाबाबाट यति बेहदको वर्सा मिल्छ उहाँलाई याद गर्नु भने चेहरा नै चम्किइरहन्छ । खुशीमा चेहरा फकिन्छ । मुखमा मुस्कुराहट आउँछ । तिमि जान्दछौ— बाबालाई याद गर्नु भने हामी यस्तो बन्नेछौ । आधाकल्पका लागि हाम्रो सबै दुःख दूर हुनेछ । यस्तो होइन, बाबाले कुनै कृपा गर्नुहुन्छ । होइन, यो सम्भन्नु छ— हामी बाबालाई जति याद गर्नेछौ त्यति सतोप्रधान बन्नेछौ । यी लक्ष्मी-नारायण विश्वका मालिक कति हर्षितमुख छन् । यस्तो बन्नु छ । बेहदका बाबालाई याद गरेर भित्र खुशी हुन्छ— फेरि म विश्वको मालिक बन्नेछु । यो आत्माको खुशीको संस्कार नै फेरि साथमा जानेछ । फेरि थोरै-थोरै कम हुँदै जान्छ । अहिले मायाले तिमिलाई धेरै हैरान गर्छ । मायाले कोशिश गर्छ— तिम्रो यादलाई भुलाउने । सदैव यस्तो हर्षित मुख रहन सक्नेछैनौ । अवश्य कुनै समय अत्तालिनेछौ । मनुष्य जब बिमारी हुन्छन् भने उनीहरूलाई भन्ने पनि गर्छन्— शिवबाबालाई याद गर्नुहोस्, तर शिवबाबा को हुनुहुन्छ, यो कसैलाई थाहा छैन भने के सम्भिएर याद गर्ने ? किन याद गर्ने ? तिमि बच्चाहरूले त जान्दछौ— बाबालाई याद गर्नाले हामी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नेछौ । देवी-देवता सतोप्रधान हुन्छन् नि, त्यसलाई भनिन्छ नै दैवी दुनियाँ । मनुष्यको दुनियाँ भनिदैन । मनुष्य नाम हुँदैन । फलाना देवता । त्यो हो नै दैवी दुनियाँ, यो हो मनुष्य दुनियाँ । यी सबै बुझ्ने कुरा हुन् । बाबाले नै सम्भाउनुहुन्छ । बाबालाई भनिन्छ ज्ञानका सागर । बाबाले अनेक प्रकारको समझ दिनुहुन्छ । फेरि पनि अन्त्यमा महामन्त्र दिनुहुन्छ— बाबालाई याद गर्नु भने तिमि सतोप्रधान बन्नेछौ र तिम्रो सबै दुःख दूर हुनेछ । कल्प पहिले पनि तिमि देवी-देवता बनेका थियौ । तिम्रो चेहरा देवताको जस्तो थियो । त्यहाँ कसैले पनि उल्टो-सुल्टो बोल्दैनथे । यस्तो कुनै काम नै हुँदैन । त्यो हो नै दैवी दुनियाँ । यो हो मनुष्य दुनियाँ । फरक छ नि । यो बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ । मनुष्यले त सम्भन्छन्— दैवी दुनियाँ भएको लाखौं वर्ष भयो । यहाँ त कसैलाई देवता भन्न सकिँदैन । देवताहरू त स्वच्छ थिए । महान् आत्मा देवी-देवतालाई भनिन्छ । मनुष्यलाई कहिल्यै भन्न सकिँदैन । यो हो रावणको दुनियाँ । रावण ठूलो दुश्मन हो । यो जस्तो दुश्मन कोही हुँदैन । हर वर्ष तिमि रावणलाई जलाउँछौ । यो को हो ? कसैलाई थाहा छैन । कुनै मनुष्य त होइन, यो हो ५ विकार । त्यसैले यसलाई रावण राज्य भनिन्छ । ५ विकारको राज्य छ नि । सबैमा ५ विकार छन् । यो दुर्गति र सद्गतिको खेल बनेको छ । अहिले तिमिलाई सद्गतिको समय आएको बारेमा पनि बाबाले सम्भाउनुभएको छ । दुर्गतिको बारेमा पनि सम्भाउनुभएको छ । तिमि नै उँच चढ्छौ फेरि पनि तिमि नै तल गिर्छौ । शिवजयन्ती पनि भारतवर्षमा नै हुन्छ । रावण जयन्ती पनि भारतवर्षमा नै मनाउँछन् । आधाकल्प हुन्छ दैवी दुनियाँ, लक्ष्मी-नारायण, राम-सीताको राज्य हुन्छ । अहिले तिमि बच्चाहरूले सबैको जीवनीलाई जान्दछौ । महिमा सारा तिम्रो हो । नवरात्रिमा पूजा आदि सबै तिम्रो हुन्छ । तिमिले नै स्थापना गर्छौ । श्रीमतमा चलेर तिमिले विश्वलाई परिवर्तन गर्छौ, त्यसैले श्रीमतमा पूरा चलु पन्यो नि । नम्बरवार पुरुषार्थ गरिरहन्छन् । स्थापना भइरहन्छ । यसमा लडाईं आदिको कुनै कुरा छैन । अहिले तिमिले बुझेका छौ— यो पुरुषोत्तम संगमयुग हो नै बिलकुल अलग । पुरानो दुनियाँको अन्त्य, नयाँ दुनियाँको आदि । बाबा आउनुहुन्छ नै पुरानो दुनियाँलाई परिवर्तन गर्न ।

तिमीलाई सम्झाउन त धेरै सम्झाउनुहुन्छ तर धेरै छन् जसले भुलिहाल्छन् । भाषणपछि स्मृति आउँछ— यो-यो प्वाइन्ट सम्झाउनुपर्छ । कल्प-कल्प जसरी स्थापना भएको छ, हुबहु त्यसरी नै भइरहनेछ, जसले जुन पद पाएको छ त्यही पाउनेछ । सबैले एकै जस्तो पद पाउन सक्दैन । उँचभन्दा उँच पद पाउने पनि छन् भने कमभन्दा कम पद पाउने पनि छन् । जो अनन्य बच्चाहरू छन् उनीहरूले पछि गएर धेरै महसुस गर्नेछन्— यी साहुकारकी दासी बन्नेछिन्, यी राजाई घरानाकी दासी बन्नेछिन् । यिनीहरू ठूलो साहुकार बन्नेछन्, जसलाई कहिले-कहिले निमन्त्रणा गर्दै रहन्छौ । सबैलाई कहाँ निमन्त्रणा गर्छन् र, सबैले मुख कहाँ देख्छन् र ?

बाबा पनि ब्रह्मा मुखद्वारा सम्झाउनुहुन्छ, सम्मुख सबैले कहाँ देख्न सक्छन् र ! तिमी अहिले सम्मुख आएका छौ, पवित्र बनेका छौ । यस्तो पनि हुन्छ, जो अपवित्र आएर यहाँ बस्छन्, केही सुने भने फेरि देवता बन्नेछन् । फेरि पनि केही सुने भने असर पर्छ । सुनेन भने फेरि आउने नै छैन । त्यसैले मुख्य कुरा बाबा भन्नुहुन्छ— मनमनाभव । यस एकै मन्त्रद्वारा तिम्रो सबै दुःख दूर भएर जान्छ । बाबा बनेर मनमनाभव भन्नुहुन्छ र टिचर बनेर मध्याजीभव भन्नुहुन्छ । उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, गुरु पनि हुनुहुन्छ । तीनैको यादमा रहे पनि हर्षितमुख अवस्था रहनेछ । बाबाले पढाउनुहुन्छ, फेरि बाबाले नै साथमा लिएर जानुहुन्छ । यस्ता बाबालाई कति याद गर्नुपर्छ । भक्ति मार्गमा त बाबालाई कसैले जान्दैन-जान्दैन । केवल यति जान्दछन्— भगवान् हुनुहुन्छ, हामी सबै भाइ-भाइ हौं । बाबाबाट के मिल्नु छ, यो केही पनि थाहा छैन । तिमी अहिले सम्भन्धौ— एक बाबा हुनुहुन्छ, हामी उहाँका बच्चा सबै भाइ हौं । यो बेहदको कुरा हो नि । सबै बच्चालाई टिचर बनेर पढाउनुहुन्छ । फेरि सबैको हिसाब-किताब चुक्ता गराएर लैजानुहुन्छ । यस फोहोरी दुनियाँबाट फर्केर जानु छ, नयाँ दुनियाँमा आउनका लागि तिमीलाई लायक बनाउनुहुन्छ । जो जो लायक बन्छन्, उनीहरू सत्ययुगमा आउँछन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) आफ्नो अवस्थालाई सदा एकरस र हर्षितमुख रहनका लागि बाबा, टिचर र सद्गुरु तीनैलाई याद गर्नु छ । यहाँबाट नै खुशीको संस्कार भर्नु छ । वर्साको स्मृतिद्वारा चेहरा सदा चम्किरहोस् ।
- २) श्रीमतमा चलेर सारा विश्वलाई परिवर्तन गर्ने सेवा गर्नु छ । ५ विकारमा जो फँसेका छन्, उनीहरूलाई निकाल्नु छ । आफ्नो स्वधर्मको पहिचान दिनु छ ।

वरदानः— स्मृतिलाई अनुभवको स्थितिमा स्थित गर्ने नम्बरवन विशेष आत्मा भव

सबै ब्राह्मण आत्माभिन्न संकल्प रहन्छ— म विशेष आत्मा नम्बरवन बनूँ तर संकल्प र कर्मको अन्तरलाई समाप्त गर्नका लागि स्मृतिलाई अनुभवमा ल्याउनुपर्छ । जसरी सुन्न जान्नुपर्छ भन्ने याद रहन्छ, त्यस्तै स्वयम्लाई त्यस अनुभवको स्थितिमा लैजानु छ, यसका लागि स्वयम् र समयको महत्त्वलाई जानेर मन र बुद्धिलाई कुनै पनि अनुभवको सिटमा सेट गर्नु भन्ने नम्बरवन विशेष आत्मा बन्नेछौ ।

स्लोगनः— नराम्रोको रेसलाई छोडेर राम्रोको रेस गर ।